

[Svend Haugaard.]

eller en kommission, eller hvad man vil kalde det, med det bestemte formål at foreslå fornuftige kontaktinitiativer imellem Danmark og de enkelte Warszawapagtlande på det turistmæssige, kulturelle, viden-skabelige, økonomiske og andre områder. Vi har tilsyneladende herhjemme den gode vilje, men det er, som om der ikke sker så forfærdelig meget i praksis, og spørgsmålet er så, hvad vi rent konkret kan gøre for at praktisere den gode vilje.

Jeg ville egentlig godt have sagt lidt også om dansk militær, men jeg vil indrømme, at efter at jeg har hørt hr. Erik Kraghs indlæg, har jeg også ombestemt mig på det punkt og lader hr. Erik Kraghs indlæg stå alene.

Udenrigsministeren (*Hans Tabor*): Jeg vil gerne først takke ordførerne for den saglige og positive reaktion og den brede tilslutning, der er blevet givet til regeringens udenrigs-politik, således som jeg redegjorde for den den 16. november. Jeg finder det helt afgørende, at der fortsat kan konstateres en sådan bred enighed i tinget om Danmarks udenrigspolitik. Det indebærer, at der ikke i udlandet kan opstå den mindste tvivl om Danmarks udenrigspolitiske linje, hvilket selvsagt er af helt afgørende betydning ikke alene i forholdet til vore allierede, men i relation til udlandet i almindelighed.

Hr. Per Hækkerup bad mig om at give en redegørelse for den seneste udvikling i Mellemøstspørgsmålet, som jo er indtruffet, efter at jeg gav min redegørelse den 16. november.

Som det vil være bekendt fra dagspressen, opnåedes der den 22. november i sikkerheds-rådet enighed om en resolution, som fik tilslutning fra samtlige sikkerhedsrådets 15 medlemmer. Resolutionen understreger util-ladeligheden af landvindinger ved krig og samtidig et krav om tilbagetrækning af de israelske styrker fra territorier besat under den nylige konflikt. Dette krav til Israel er afbalanceret med et krav om afslutning af den eksisterende krigstilstand, den krigstil-stand, som fra arabisk side igennem 20 år er benyttet som påskud til de foranstalt-ninger, der fra arabisk side er truffet over for Israel. Endvidere er det afbalanceret ved en anerkendelse af princippet om alle staters

ret til at leve inden for sikre og anerkendte grænser.

Endvidere fastslår resolutionen nødven-digheden af at garantere den frie sejlads gennem de internationale vandveje, af en retfærdig løsning af flygtningespørgsmålet og af at garantere den territoriale ukrænkelig-hed og politiske uafhængighed af alle stater i området. Endelig træffes der beslutning om at udsende en særlig FN-repræsentant til området.

Jeg tror, man tør sige — og jeg ved, at det er den almindelige opfattelse i FN — at der går en lige og kort linje fra det initiativ, som vi fra dansk side tog under sikkerhedsrådets møder, frem til den nu vedtagne britiske resolution, og den resolution, der nu er ved-taget, er på en lang række punkter identisk med det forslag, som vi fremlagde under de ikke-permanente medlemmers møder for nylig.

Når det er sagt, må det tilføjes, at det fremgik af de forskellige stemmeforklarin-ger, der blev afgivet af en lang række med-lemslande, i første række Sovjetunionen, at de fortolkede den resolution, som nu er blevet vedtaget i sikkerhedsrådet, som ud-tryk for en enighed om, at Israel med det samme skulle trække sig tilbage til de posi-tioner, det havde den 5. juni. Heroverfor gav Israel udtryk for, at man ville efterleve resolutionen i nøjagtig den ordlyd, den havde fundet.

Selv om det således er særdeles betyd-ningsfuldt, at der kunne opnås den enighed, må det erkendes, at der fortsat består en betydelig politisk uenighed mellem landene om, hvorledes den endelige løsning skal fin-des. Det er en meget væsentlig beslutning i den forstand, at man nu kommer videre med arbejdet, man får udsendt en særlig FN-repræsentant, der tager direkte kontakt med parterne, og man kan kun håbe, at det frem-over vil vise sig, at parterne, begge parter, vil vise sig i stand til at demonstrere den politiske klogskab og det mådehold, som vil være nødvendigt for at opnå en varig løs-ning og en for samtlige parter tilfredsstil-lende løsning, og jeg er her selvfølgelig helt enig med alle dem, der har givet udtryk for, at en egentlig løsning findes kun, den dag man får de direkte parters tilslutning.

Hr. Per Federspiel var inde på spørgs-målet og understregede betydningen af